

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. “Aposteu per ideals grans”

El papa Francesc en l'audiència del 24 d'abril convida tots els cristians a donar la vida pels altres, a eixamplar el cor i fer treballar els talents que el Senyor dóna a cadascun.

23/04/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el Credo professem que Jesús «tornarà gloriós a judicar els vius i

els morts». La història humana comença amb la creació de l'home i la dona a imatge i semblança de Déu i conclou amb el judici final de Crist. Sovint hom oblida aquests dos pols de la història, i sobretot la fe en el retorn de Crist i en el judici final a vegades no és tan clara i ferma en el cor dels cristians. Jesús, durant la vida pública, es va aturar freqüentment en la realitat de la darrera vinguda. Avui voldria reflexionar sobre tres textos evangèlics que ens ajuden a entrar en aquest misteri: el de les deu verges, el dels talents i el del judici final. Els tres formen part del discurs de Jesús sobre el final dels temps, en l'Evangeli de sant Mateu.

Primer de tot recordem que, amb l'Ascensió, el Fill de Déu va portar al costat del Pare la nostra humanitat que ell va assumir i vol atreure a tots cap a si, cridar tothom perquè sigui acollit en els braços oberts de Déu,

perquè, al final de la història, tota la realitat sigui lliurada al Pare. Existeix, però, aquest «temps intermedi» entre la primera vinguda de Crist i l'última, que és precisament el temps que estem vivint. En aquest context del «temps intermedi» se situa la paràbola de les deu verges (cf. *Mt* 25, 1-13). Es tracta de deu joves que esperen l'arribada de l'espòs, però ell triga i elles s'adormen. Davant l'anunci imprevist que l'espòs és arribant, totes es preparen a rebre'l, però mentre cinc d'elles, prudentes, tenen oli per nodrir les seves llànties, les altres, desassenyades, resten amb les llums apagades perquè no tenen oli, i mentre el van a buscar, arriba l'espòs i les verges desassenyades troben tancada la porta de la festa nupcial. Criden amb insistència, però ja és massa tard, l'espòs respon: no us conec. L'espòs és el Senyor i el temps d'espera és el temps que ell ens dona, a tots nosaltres, amb misericòrdia i

paciència, abans de la seva vinguda final; és un temps de vigilància; en què hem de tenir encesos els llums de la fe, de l'esperança i de la caritat, un temps de tenir obert el cor al bé, a la bellesa i a la veritat; temps per viure segons Déu, ja que no sabem ni el dia ni l'hora del retorn de Crist.

Allò que se'ns demana és que estiguem preparats a la trobada - preparats per a una trobada, una trobada bella, la trobada amb Jesús-, que significa saber veure els signes de la seva presència, tenir viva la nostra fe, amb la pregària, amb els sagraments, estar vigilants per no adormir-nos, per no oblidar-nos de Déu. La vida dels cristians adormits és una vida trista, no és una vida feliç. El cristià ha de ser feliç, amb l'alegria de Jesús. No ens adormim!

La segona paràbola, la dels talents, ens fa reflexionar sobre la relació entre com fem servir els dons rebuts de Déu i el seu retorn, quan ens

preguntarà com els hem utilitzat (cf. *Mt 25, 14-30*). Coneixem bé la paràbola: abans de la seva partida, el senyor lliura a cadascun dels servents alguns talents perquè s'emprin bé durant la seva absència. Al primer li dóna cinc, al segon dos i al tercer un. En el període d'absència, els primers dos servents multipliquen els talents -són monedes antigues-, mentre que el tercer prefereix enterrar el seu i tornar-lo intacte a l'amo. Al seu retorn, l'amo en jutja l'obra: lloa els dos primers, i el tercer és expulsat a les tenebres, perquè va amagar per por el talent, tancant-se en si mateix. Un cristià que es tanca en si mateix, que amaga tot el que el Senyor li ha donat, és un cristià... No és cristià! És un cristià que no agraeix a Déu tot el que li ha donat! Això ens diu que l'espera del retorn del Senyor és el temps de l'acció -nosaltres som en el temps de l'acció-, el temps de fer rendir els dons de Déu no per a

nosaltres mateixos, sinó per a Ell, per a l'Església, per als altres; el temps en el qual cercar sempre que creixi el bé al món. I en particular avui, en aquest període de crisi, és important no tancar-se en un mateix, enterrant el propi talent, les pròpies riqueses espirituals, intel·lectuals, materials, tot el que el Senyor ens ha donat, sinó obrir-se, ser solidaris, estar atents l'altre. A la plaça he vist que hi ha molts joves: és veritat això? Hi ha molts joves? On són? A vosaltres, que sou al començament del camí de la vida, us pregunto: heu pensat en els talents que Déu us ha donat? Heu pensat en com podeu posar-los al servei dels altres? No enterreu els talents! Aposteu per ideals grans, aquests ideals que eixamplen el cor, els ideals de servei que faran fecunds els vostres talents. La vida no se'ns dóna perquè la conservem zelosament per a nosaltres mateixos, sinó que se'ns dóna perquè la donem. Estimats joves, tingueu un

ànim gran! No tingueu por de somiar coses grans!

Finalment, una paraula sobre el passatge del judici final, en què es descriu la segona vinguda del Senyor, quan ell jutjarà tots els éssers humans, vius i morts (cf. *Mt 25, 31-46*). La imatge utilitzada per l'evangelista és la del pastor que separa les ovelles de les cabres. A la dreta hi col·loca els qui van actuar segons la voluntat de Déu, socorrent el proïsme famolenc, assedegat, estranger, nu, malalt, empresonat -he dit «estranger»: penso en molts estrangers que són aquí, a la diòcesi de Roma: què fem per ells?-, mentre que a l'esquerra hi van els qui no van ajudar el proïsme. Això ens diu que serem jutjats per Déu segons la caritat, segons com l'hàgim estimat a través dels nostres germans, especialment els més febles i necessitats. Cert: cal tenir sempre ben present que nosaltres som

justificats, salvats per gràcia, per un acte d'amor gratuït de Déu que sempre ens precedeix; sols no podem pas fer res. La fe és sobretot un do que hem rebut. Però per donar fruit, la gràcia de Déu demana sempre la nostra obertura a ell, la nostra resposta lliure i concreta. Crist ve a portar-nos la misericòrdia de Déu que salva. A nosaltres se'ns demana que ens confiem en ell, que corresponguem al do del seu amor amb una vida bona, feta d'accions animades per la fe i per l'amor.

Estimats germans i germanes, mai no ens doni por de contemplar el judici final, sinó que més aviat ens impulsi a viure millor el present. Déu ens ofereix amb misericòrdia i paciència aquest temps perquè aprenquem cada dia a reconèixer-lo en els pobres i en els menuts; perquè ens emprem en el bé i siguem vigilants en l'oració i en l'amor. Que el Senyor, al final de la nostra existència i de la

història, ens reconegui com a
servents bons i fidels. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
lany-de-la-fe-aposteu-per-ideals-grans/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lany-de-la-fe-aposteu-per-ideals-grans/)
(31/03/2026)